

[Erik Eriksen.]

80 mill. kr., i 1956 og 1957 75 mill. kr. hvert år og i 1958 60 mill. kr. dertil. Det synes jeg er tal, man må sige er jævnt faldende. Jeg nævner det kun for at understrege den trang, der er ikke blot på dette, men på en række andre områder for investeringer.

Det var altså blot en sidebemærkning, og så må jeg måske sige til retsforbundet netop i denne aktuelle principielle situation, at egentlig er det jo dog en skæbnens ironi, at det eneste, retsforbundet for alvor kan påberåbe sig af regeringsfællesskabet, er, at det er lykkedes at få de kommunale ejendomsskatter forhøjet. Velsignelsen heraf vil mange allerede have følt, og der vil blive flere endnu. Derfor var det også klogt af det ærede medlem hr. Niels Andersen under denne debat helt at gå uden om de konkrete ting, vi med visse mellemrum kan læse om i pressen, f. eks. frivillig overgang til fuld grundskyld o. s. v.

Må jeg til sidst sige, at det oplæg, som oppositionen har givet ved sin fællesudtalelse, tror jeg ganske sikkert skal blive stående; det skal nok øve sin virkning.

Jeg skal ikke i anledning af den kritik, der er rejst imod dette program, videre nævne den ærede radikale partiformand; men jeg kan ikke lade være med at tilføje, at det er interessant, at når Københavns overborgmester, Sigvald Munk, også er inde på tanken om skattelettelse, så kritiserer man ham ikke. Overborgmesteren har meddelt, at han vil foreslå en nedsættelse af den kommunale skat, og at han samtidig har planer om at lette afgifterne på kommunens takster på gas og elektricitet. Hvad nu med kritikken af overborgmesteren? Idet jeg stadig lægger mig på sinde, hvad den ærede radikale ordfører sagde i går, vil jeg gerne spørge ham, om det ligger således, at hans partifæller i borgerrepræsentationen afgjort og klart allerede nu vil erklære, at de vil stemme imod overborgmesterens forslag om skattelettelser.

Det er min overbevisning, at den politik, vi fra oppositionens side har lagt op til, er

absolut nødvendig, og vi har, jeg gentager det, nu haft lejlighed til at sammenligne venstres og de konservatives program med regeringens åbningstale. Man kan angribe vort program, som man har gjort det, man kan håne det, . . . (*Tiltråd fra ministerbænkene: Hør!*) . . . Ja, det er hørt, men alligevel er jeg helt overbevist om, at det vil blive stående som udtryk for en anden vej end trekantregeringens. Jeg er helt overbevist om, at det vil blive husket, at en meget væsentlig del af det danske folketing er fremkommet med et spare- og skattelettelsesprogram, der er et brud med efterkrigsårenes statsformynderi på en række områder.

Man taler i forbindelse med oppositionens stilling om „tidspunkt“ og om „uansvarlighed“. Jeg mener, at tidspunktet for denne politik må være nu, da vi netop går ind i det større markedsområde. Jeg har allerede peget på, at de private investeringer er nødvendige i en grad som vel aldrig før. Og hvad angår uansvarlighed, kan man vel passende lade diskussionen herom ligge og lade vælgerne være den dømmende magt. Befolkningen har, tror jeg, et ganske skarpt blik for, hvem der bruger pengene fornuftigt; det skal befolkningen nok finde ud af.

Når jeg nu hører det ærede medlem hr. Per Hækkerups udtalelse om skatterne, kan jeg ikke lade være med at sige, at de penge, der flyder derigennem, jo er penge, der kommer tilbage igen på en eller anden måde ved en eller anden lejlighed. Man må heller ikke glemme, at den administration, der er formynderstatens stramme finanspolitikens nødvendige redskab, ikke er gratis. Jeg har før sagt det på den måde, at i praksis former det sig sådan, at det er, som om den hånd, man giver med, rummer lidt mindre end den, der tager. Det er noget, enhver kan se. Og når antallet af offentligt ansatte i efterkrigsårene er steget så voldsomt, er det jo ikke noget, der er gratis. Når statens opgaver i antal og omfang forøges, når staten ved enhver lejlighed skal træde til med tilskud, eller hvad det nu kan